

[Anker Jørgensen.]

er de forskellige indkomstgrupper imellem, bliver endnu dårligere, bliver endnu mere skæv, bliver endnu mere asocial. Det er netop pristalsreguleringen og overenskomstforhandlingsresultaterne, der søger at skaffe og også rent faktisk skaffer balance i den lønudvikling, som finder sted.

Jeg vil også gerne bemærke, at når man her fra talerstolen angriber eller kritiserer pristalsreguleringen, gør man det nok ved at angribe pristalsreguleringen i almindelighed, men når man skal finde eksempler på, hvor dårligt pristalsreguleringen virker, søger man til det private arbejdsmarked, så søger man til LO-området, og så fortæller man i indignerede vendinger, at de, der har skaffet sig lønglidning, minsandten også får 20 øre oven i den lønglidning, de har skaffet sig.

Jeg vil i den forbindelse understrege, at i hvert fald væsentlige dele af den lønglidning, der finder sted på det private arbejdsmarked, er forårsaget af produktivitetens fremmende lønsystemer, altså ting, man ikke skal kritisere, men egentlig må være interesseret i, og som også har bevirket, at dansk produktion har klaret sig særdeles godt, hvilket bl. a. kan ses af de tal, vi kender fra industrieksporten.

Jeg vil også gerne gøre regeringen opmærksom på, at et af de nordiske lande, nemlig Norge, netop har genindført den automatiske pristalsregulering, efter at man i 20 år har levet i den lykkelige tilstand ingen automatisk pristalsregulering at have, medens man i øvrigt har haft en lønudvikling, der ligner den danske. Nu har man i fuld enighed på arbejdsmarkedet, arbejder og arbejdsgiver, lavet en automatisk dyrtidsregulering, der til forveksling ligner den danske. Når vi nu ellers taler om at være nordiske og lære af hinanden, så har regeringen altså her en mulighed.

Og når nu statsministeren har talt om de udsatte grupper, så vil jeg igen henvise til Norge, hvor man på det private arbejdsmarked oven i den automatiske pristalsregulering har lavet en særlig efterslæbsgaranti; man er fra arbejdsgiverside åbenbart ikke bange for, at dette skulle få uheldige virkninger.

Så vil jeg også gerne minde om den kronik, som hr. Haunstrup Clemmensen har skrevet i dagbladet Aktuelt, og som har

været fremdraget nogle gange. Men hvad er meningen med få dage før denne debat at skrive i det største oppositionspartis blad, at pristalsreguleringen ikke er noget kardinalpunkt, når kendsgerningen er den, at regeringens indkomstpølitik står og falder med og næsten udelukkende drejer sig om pristalsreguleringen?

Må jeg belyse lønudviklingen dels i Danmark, dels i nogle andre lande. Man regner med, at lønudviklingen i 1970 for Sveriges vedkommende vil blive på ca. 16 pct., for Norges vedkommende ca. 10 pct., for Vesttysklands vedkommende 13 pct., for Englands vedkommende 15 pct. og for Danmarks vedkommende et sted omkring 10-11 pct. Det vil altså sige, at ser vi på de lande, som vi her er i konkurrence med, er der al mulig grund til at sige, at det ikke er nødvendigt for Danmark at indsnævre lønstigningsmulighederne til de 3½-4 pct. For det første er det urealistisk, for det andet er det ikke nødvendigt af de konkurrencemæssige årsager, som man påberåber sig.

Må jeg også her minde om udviklingen i selve industrieksporten. Til trods for disse frygtelige lønfremgange, der har været i Danmark, til trods for den dyrtidsregulering, vi har, og hvad der ellers er af uheldige ting, efter hvad de, der er modstander af lønfremgang, siger, er det en kendsgerning, at Danmark har øget sin industrieksport i løbet af 1960erne med 175 pct. Hvis tempoet nu ikke var det samme som i andre lande, kunne jeg forstå, det var et problem, men sagen er den, at i fællesmarkedet er industrieksporten steget med 143 pct. og i EFTA kun med 97 pct. Det vil sige, at man ude omkring i dansk industri, arbejdere og arbejdsgivere i fællesskab, har fundet en løsning på lønproblemer og andre problemer og på produktionstilrettelægnings; man har altså klaret disse ting ganske godt.

Regeringen sigter på dyrtidsreguleringen og på overenskomstforhandlingerne. Det er lige bestemt to solidariske elementer i lønudviklingen, og derfor mener jeg, at regeringen bør trække sit dagsordensforslag tilbage.

Når statsministeren siger, at det er forkert kun at inddrage lønmodtagerne, lyder det godt og rigtigt, men det, vi har set indtil nu, i hvert fald i konkret form, går næsten udelukkende på lønmodtagerne. Må jeg